

2024. december 3. kedd – Lk 10,21-24

Az Úr Lelke nyugszik rajta

Abból a szenvedélyes beszédmódból szeretnék kiindulni, amely Jézus megszólalását jellemzi, s nem is csak a kijelölt textusban, hanem a 72 tanítvány „kiküldését” elbeszélő Lukács-evangélium 10. fejezetének egészében. Erős és sötét érzelmi feszültség fejeződik ki Jézus szavaiban a tanítványokra leselkedő fenyegetések s a megtérést elmulasztó „pogányokra” váró pusztulás ecsetelésekor (szinte átokformulákban beszél ekkor). Ujjongó örömeinek ad viszont hangot, amikor a misszió sikerét hallja, majd amikor hálát ad ezért az Atyának. Mintha Jézus számára is ekkor, ebben az eseményben válna emberként is megtapasztalható valósággá Isten ígéretének – s benne saját küldetésének – igazsága és tétje: tudniillik a világ megvált(ód)ása, amelyben nem kisebb dolog megy végbe, mint az, hogy az Isten Atyává, Jézus (az ember) pedig az ő Fiává válik – mondhatjuk, megszületik az Isten-ember-viszony keresztény formája.

Része ennek az is – és Jézus éppen ezért dicséri-dicsőíti az Atyát –, hogy ennek megértése, befogadása és életelvként való elfogadása nem az ész, a tudás, a hatalom függvénye, hanem kizárólag szívé (amelyre a Lukács-evangélium Jézusa a kicsinyek metaforájával, a Jóság felé ösztönösen nyitott gyermekség képével utal). Szép zárata a textusnak, hogy Jézus nemcsak saját Isten-örömeinek ad hangot hálaimájában, hanem tanítványait is meghívja, hogy részsedjenek ebben a transzcendens, mégis emberi érzésként megtapasztalható örömben. Pontosabban, hogy vegyék észre, milyen boldogságeseemény részesei voltak, amikor úgymond elérték missziós sikereiket: „Boldog a szem, amely látja, amit ti láttok.”

Berta Erzsébet, Debrecen

